

Eliikkäs, tässä olisi pätke kirjastani. Olen vielä aloittelija tällä kirjoittamisen saralla, joten opettelen vielä! ^^ Kirjani on fantasiaa, aika perinteistä, sanoisin. Tämä pätke on keskivaiheen ja alun välistä, joten selitän aluksi vähän edellisistä tapahtumista. Eli, kirjani vihulaiset, seireenit, ovat tuhonneet päähenkilöidemme(Emma ja Ida, ovat muuten parhaat ystävät) maailman, ja he ovat muiden sieltä selviytyjien kanssa saapuneet toiseen maailmaan ja yhteen sen suurimmista maista, Eweyksiin, tai tarkemmin sanottuna sen rajamaille. Vaellettuaan monen monta viikkoa Eweyksiin halki, ja saatuaan mukaansa tuhoutuneiden kylien asukkaita, joukkio saapuu Eweyksiin pääkaupunkiin, Swrathyneen. Siellä heidät vastaanottaa Kuningatar Celya, ja he saavat jäädä kaupunkiin. Jonkin ajan kuluttua seireenit saavat Emman vangiksi ja kuljettavat hänet seireenien asuttamaan maahan, Srathariaan, ja sen pääkaupunkiin, Årdaliin. Emma pakenee vankilasta, ja huomaa, että Srathariassa on Audurin, Sratharian kuningattaren ja päävihulaistemme, vastainen joukko seireenejä. He ottavat Emman huomiinsa joksikin aikaa, kunnes sitten Emma palaa Swrathyneen, vain huomataksaan, että joutuu sielläkin vankilaan, tällä kertaa maanpetoksesta. Emma pakenee SIELTÄKIN(ihme kahlekunkku :D)Foraoigen, alueen joka on päivisin Eweyksiä ja öisin Srathariaa, lävitse kolmannen maan rajalle. Tätä maata ympäröi suuri rotko, jonka reunalle tyttö pääsee. Tätä on kuitenkin seurannut Celyan lähettämä vartija, jonka tehtävä on vangita Emma ja tuoda hänet takaisin Swrathynen selliin. Vahinko vain, että mies on menettänyt järkensä ja aikoo tappaa tytön. Tästä jatkamme: Emman jalat olivat tunnottomat lähes koko Foraoigen halki juoksemisesta. Henki ei meinannut kulkea, ja kylkeä pisti. Kolmannen kuningaskunnan raja oli jo lähellä. Kaukana siintävien vuorten edessä oli tiheä metsikkö, ja sen edessä samanlaista kuivunutta savea ja hiekkaa, kuin entisen vehreän Foraoigen poltetut jäännökset. Emman oli pakko pysähtyä. Hän oli aivan uuvuksissa. Hän pysähtyi hieman yli neljä metriä leveälle, syvälle halkeamalle. Sen takana oli toinen, monta kymmentä metriä leveä, pohjattomalta näyttävä rotko. Tyttö nielaisi. Tämän pienemmän halkeaman yli hän saattaisi päästä, mutta rotkon yli pääsisi vain, jos omistaisi siivet. Valitettavasti Emmalla ei niitä ollut, ja rotko jatkui kumpaankin suuntaan silmäkantamattomiin. Tähän aukeallekaan ei voinut jäädä, sillä siihen oli lähes suora näköyhteys Swrathynen kauimmaiseltakin vartiotornilta, nyt kun Foraoigen puut olivat poissa. Emma manasi mielessään, ja koetti keksiä, miten pääsisi tuohon suureen valtakuntaan. Kovinkaan paljon miettimisaikaa hän ei saanut, kun kuuli takaansa kavioiden kopsetta. Tyttö kääntyi, ja näki yhden Swrathynen vartijoista saavuttavan häntä ruunikon hevosen selässä. Mies oli sama, jonka Emma oli sellistä paetessaan kolkannut. Hän oli raivoissaan. Mies kannusti hevosta yhä kovempaan vauhtiin, mielipuolinen virne naamallaan. Emman täytti kauhu. Hän tiesi, että vartija ei vain vangitsisi tyttöä. Hän kuolisi, varmaankin hyvin hitaasti ja kivuliaasti. Muille mies väittäisi tytön käyneen kimppuunsa, eikä muuta vaihtoehtoa ollut. Emma tiesi, että rotkon yli oli päästävää. Jos ei isomman, niin ainakin tämän pienemmän, jonka reunalla tyttö nyt seisoi. Mutta Emma tiesi myös, että hänen voimansa eivät riittäisi halkeamankaan ylitykseen. Eivät nyt, kun hän oli juuri viettänyt viimeiset kolme kuukautta istuen joko Årdalin tai Swrathynen sellissä, ilman kunnon ruokaa tai vettä, ja lisäksi juossut jostain ihmeestä kaivamillaan voimilla lähes kymmenen kilometrin matkan, kertaakaan pysähtymättä. Emma vilkaisi vielä taakseen. Hevonen, vartija selässään, saavutti häntä nopeasti. Epätoivo täytti tytön mielen. Hän yritti vielä tavoittaa ajatuksillaan jonkun rotkon toiselta puolelta. Vuorten tällä puolen ei kuitenkaan näkynyt liikettä, ja Emma tiesi, ettei hän ollut tarpeeksi vahva tavoittamaan mieliä vuorten toiselta puolelta, ellei joku etsinyt häntä. Kukaan ei edes tiennyt, että tyttö oli tulossa. Emma kurkotti vielä kerran mieltään rotkon toiselle puolelle. Ihmeekseen hän huomasi, että joku tai jokin oli tullut häntä vastaan. Toinen mieli oli hyvin vahva, ja se oli kuin seinämä. Emma yritti varovasti

päästä sen lävitse, ja huomasi, ettei se päästänyt häntä. Mieli kuului jollekin hyvin vanhalle ja viisaalle olenolle. Toinen mieli ikäänkuin vilkaisi takana tulevaa vartijaa. Sen jälkeen se pujahti Emmen mielen ohi tuosta vain ja pääsi sen sisällä olevan hengen hengen luo. Emma jähmettyi. Jos mieli haluaisi, se voisi tappaa hänet tuosta noin vaan. Mieli tarkasteli tytön henkeä tarkasti ja varoen. Sitten toinen mieli paljasti oman henkensä. Se kosketti Emmen henkeä, kietoutui takaisin omaan mieleensä ja katosi. Tyttö huomasi väsymyksensä kadonneen. Emma aavisti, että se oli vain väliaikaista, ja tiesi, mitä varten tämä oli. Hän käveli taemmas, otti vauhtia ja hyppäsi, välttämällä vartijan juuri ja juuri. Mies oli nimittäin päässyt halkeaman reunalle, ja katsoi nyt silmät hämmästyksestä suurina, kun tyttö loikkasi halkeaman yli. Emma ei päässyt aivan toiselle reunalle, mutta sai käsillään kiinni halkeaman toisesta reunasta. Hän punnersi itsensä tasaiselle kannakselle rotkojen välissä, nousi ylös ja pudisteli pölyä kuluneesta lyhythihaisesta pellavapaidastaan ja kankaisista housuistaan. Tyttö kääntyi, katsoi miestä halkeaman toisella puolen ja hymyili tälle viattomasti, kallistaen päätään hieman sivulle. Mies toljotti Emmen hetken ihmeissään, ja käänsi kiukusta kihisten hevossensa laukkaamaan halkeaman myötäisesti, etsimään sen ohuinta kohtaa. Emma lähti kohti rotkon reunaa niin nopeasti, kun vain saattoi. Hyppy oli vienyt kaiken hänen energiansa, jopa toisen hengen antaman voiman. Tytön päästyä reunalle hän kurotti uudelleen etsien toista mieltä. Sitä ei löytynyt. Yhtäkkiä Emma tunsu jonkin osuvan päähänsä. Tytön silmissä säkenöi ja hän horjahti rotkon reunan yli. Hän sai onneksen reunasta kiinni ja nosti ylävartalonsa tasaiselle maalle. Hän näki maassa varjon, ja kuuli metallin kalahduksen. Tyttö nosti katseensa ja näki vartijan saavuttaneen hänet. Mies oli hypännyt alas ratsailta ja vetänyt miekan huotrastaan. Hän käveli hitaasti Emmen eteen, yhä mielipuolisesti hymyillen. Tyttö oli jähmettynyt paikalleen. Osaksi päässä yhä säkenöivät kivun takia, osaksi pelosta, jonka aiheutti miehestä säteilevä hulluus ja pahuus. Mies pysähtyi ja sanoi matalalla äänellä: "Nyt sinä kuolet." Emma katsoi miestä silmiin. Hän ei hievahtanutkaan, ei päästänyt ääntäkään. Se ärsytti miestä. "Miksi et pelkää?" hän kysyi vihaisesti. Emma ei vastannut. "PUHU!" mies karjaisi. Tyttö oli yhä hiljaa. Hän katsoi hullua vartijaa uhmakkaasti. Miehen kasvot punehtuivat raivosta. Hän potkaisi tytön roikkumaan rotkon reunalle niin, että vain tämän kädet pitivät tätä ylhäällä. Emmen suusta pääsi pieni parahdus. Mies hymähti tyytyväisenä. "Tiedät varmasti, mitä sinulle teen. Olet aika fiksu likka", hän jatkoi. Emma vilkaisi rotkoon ja näki tuummuuden allaan. Hän katsoi miestä. "Kiitos", Emma sanoi. "Olenkin aika fiksu. Toisin kuin sinä", tyttö jatkoi tahallaan ärsyttäen. Miehen kasvot punehtuivat jälleen. "Nyt sinä kuolet! Olen saanut tarpeekseni tuosta sinun ylimielisyydestäsi!" Mies kohotti miekkansa. Hän yritti tarttua toisella kädellään Emmaan. Tyttö vilkaisi vielä tyhjyyttä allaan. "Ehkä kuolenkin tänään", hän huusi miehelle yltyneen tuulen yli. Emma katsoi miestä suoraan silmiin saaden vuorostaan tämän jähmettymään hetkeksi paikalleen. "Mutten sinun kätesi kautta!" hän huusi ja irrotti ottensa reunasta. Mies katsoi ihmeissään, kun tyttö loittoni alemmas ja alemmas. Hän heitti miekkansa maahan ja vaikersi tuuleen manaten surkeuttaan. Emma putosi yhä alemmas. Hän käänsi kasvonsa kohti pimeyttä. 'Anteeksi, Ida ja muut...' tyttö ajatteli. Hän toivoi, ettei hänen paras ystävänsä surisi liikaa. Emma tiesi, että elämä jatkuisi ilman häntäkin. Hän luotti siihen, että muut voittaisivat Audurin ja palauttaisivat maailmaan taas rauhan. Oli parempi, että hän ei ollut muiden tiellä. Emma sulki silmänsä. Muutama kyynel valui hänen silmistään ja ilmavirta pyyhki ne pois. Tyttö menetti tajuntansa. Juuri ennen tiedottomuuteen vaipumista hän kuiskasi tuuleen: "Anteeksi." Syvällä rotkossa, siellä, missä viiemiset säteet auringon valosta häipyivät täydelliseen pimeyteen, lensi hiljalleen suuri valkoinen lohikäärme. Sillä oli suuret, valkoiset siivet, pitkä häntä, jonka päässä oli kaksi syvänsinistä, muodoltaan jääpuikkoa muistuttavaa evää, suuret

lihaksikkaat jalat, joissa oli terävät kynnet, jotka olivat samaa sävyä, kuin hännän päissä olevat evät. Sen vatsa oli kauniin jäänsininen ja sen selkää pitkin kulki rivi sinisiä, laattamaisia piikkejä. Sillä oli kaksi hieman päistään kiertyvää sinistä sarvea, ja sen silmät olivat hyvin vaalean jäänsiniset. Sillä oli kaksi kättä, joissa oli kolme sormentapaista ja jonkinlainen peukalo. Niissäkin oli syvänsiniset terävät kynnet. Lohikäärme oli partioimassa maansa rajaa. Päivä oli sujunut leppoisasti, eikä mitään erimielisyyksiäkään ollut esiintynyt. Se oli palaamassa pääkaupunkiin vuorten toiselle puolelle, kun aisti jonkun etsivän mielellään kurottaen apua. Lohikäärme jäi paikalleen tarkkailemaan. Se osasi tehdä mielensä näkymättömäksi, ja teki niin nytkin. Avunhuuto saattoi olla ansa. Lohikäärme huomasi, että episodi tapahtui maanpinnan tasolla. Vaikeuksissa oleva mieli kuului ihmiselle, erittäin vahvatahtoiselle sellaiselle. Lohikäärme oli valmiina auttamaan pulassa olevaa, mutta lopetti yrityksen alkuunsa. Jostain hänen maansa alueelta kurottautui jonkun mieli, auttamaan ihmistä. Se oli niin suuri ja vahva, että se oli kiistatta lohikäärmeen. Se pujahti ihmisen mielen sisälle, hengen luokse. Lohikäärme oli valmiina toimimaan, jos toinen yrittäisi vahingoittaa ihmistä. Se kuitenkin antoi ihmiselle voimaa, ja vetäytyi sitten takaisin kehoonsa. Valkoinen lohikäärme piti tätä outona, sillä yleensä niin pystyi tekemään vain lohikäärme ratsastajalleen. Ihminen oli kuitenkin vain nuori, sielun olemus näytti sen, kun taas lohikäärme, jolle äskeinen mieli kuului, oli jo vanha. Tosin heidän omalla mittapuullaan yhä nuori. Lohikäärme lensi hieman eteenpäin, mutta pysähtyi sitten jälleen, kun kuuli maan päältä säälittävän vaikkerruksen. Pieni ihmisen mieli maan päällä oli hetken paikalleen ja lähti sitten kohti Eweyksen rajaa, yhtä matkaa eläimen hengen kanssa. Yhtäkkiä lohikäärme kuuli päänsä sisällä heikon äänen: 'Pelasta hänet.' Lohikäärme hätkähti. Kenenkään ei olisi pitänyt päästä hänen mieleensä. Vain paljon vahvempi lohikäärme pystyi siihen, eikä hän tiennyt ketään itseään vahvempaa. 'Pelasta kuka?' hän kysyi vastaukseksi. Pienen hetken kuluttua ääni vastasi: 'Hänet.' Lohikäärme katsoi ylös. Pieni ihmishahmo lähestyi häntä nopeasti. Hän tarkensi katsettaan ja huomasi sen olevan vasta nuori tyttö, jonka päällä oli pellavainen kulunut paita ja tummanruskeat kangashousut. Tytöllä oli ruskeat pitkät hiukset, ja hän oli sulkenut silmänsä. Lohikäärme etsi elämän merkkejä, ja huomasi, että tytön henki ei suostunut haihtumaan. Siinä oli yhä voimaa, jonka se oli saanut lohikäärmeen hengeltä. Valkea lohikäärme nousi parilla siiveniskulla tytön luo, hidasti tämän vauhtia ja otti hänet hellästi käsillensä. Hän lähti kiireesti kohti maansa pääkaupunkia vuorten toisella puolen. Kantaessaan tyttöä hän huomasi tämän olevan langanlaiha. Lohikäärme tarkasteli tyttöä lähempää ja huomasi monet haavat ja ruhjeet tämän kehossa. Muutamat niistä oli takuuvarmasti tehty seireenien aseilla. Lohikäärme lisäsi vauhtia ja mietti järkyttyneenä: 'Missä sinä oikein olet ollut?'